

ပုံစံလှည့်မဝ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

တွယ်တာသူလေးဘယ်ဆီမှာ

ပန်းချီသိန်းရွှေကြည်

အခန်း (၁)

ပူပြင်းတောက်ပသော နေရောင်အောက်မှာ ဖို့ (၆)သိန်း ကုန်ကားကြီးက တအိအိနှင့် ပဲခူးမြို့သို့ မောင်နှင်လာသည်။ ။ ကားပေါ်တွင် ခရမ်းချဉ်းသီးစသော ကုန်စိမ်းများ အပြည့်ပါလာသည်။ ။

ပူအိုက်လွန်း၍ ကားမောင်းသူ ဦးဝကြီးမှာ ချွေးဒီးဒီးကျနေသည်။ ။ နှမ်းဖတ်နေသောပုဆိုးကို ပေါင်ပေါ်အထိ မတင်လိုက်ပြီး အပူအအိုက်သက်သာအောင်နေလိုက်သည်။ ။

ကားရှေ့ခန်းမှ ပါလာသော စပါယ်ယာကလည်း ပူအိုက်သည့် ဒဏ်ကိုခံရင်းက ငိုက်မျဉ်းနေသည်။ ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ကားထဲသို့တိုးဝင်လာသောလေက လေပူကြီးမို့ အအိုက်မပြေလှပါ။

နံနက်စောစောကြီးကတည်းက ထထွက်ခဲ့ရသလို ညကလည်း မိုးချုပ်သည် အထိ ကုန်တင်ရသည် မို့ စပါယ်ယာရော၊ ဒရိုင်ဘာပါငိုက်ချင်နေကြသည်။ ။ ယာဉ်မောင်းဦးဝကြီးက ကားကိုအရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ ။

“မောင်ဝရေ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါတော်၊ ကျုပ်တို့ နောက်မှာ ဆီးဖြူသီးဆန်ကောထဲ ထည့်လို့မ့်သလိုပဲတော့”

“ဟော...ဦးလေးဝ နောက်ကနေ ကောင်းချီးပေးနေပြီ”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ သူတို့ ခများ ကုန်တွေကြားထဲစီးရတာ၊ ဘယ်သက်သာမလဲ”

ဦးဝကြီးက စာနာစွာတွေးပြီး ကားကိုအရှိန်လျှော့မောင်းသည်။ ။

သာစည်မှ ထွက်လာကတည်းက ထမင်းစားချိန်နှင့် လမ်းမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်နားပြီး မောင်းခဲ့သည်။ ။ ကားမောင်းရသည် မှာ တစ်ယောက်တည်းခိုင်ခံ့မောင်းရ၏။ ဦးဝကြီးပင်ပန်းနေသည်။ ။

ပဲခူးဝင်ခါနီးပါပြီ။ သုံးလေးမိုင်လောက်အလိုတွင် မှောင်ရီတွေစပျိုးလာသည်။ ။ မောင်းလျှင်မငိုက်နှင့်၊ ငိုက်လျှင်မမောင်းနှင့်ဆိုသော အသိရှိလျက်နှင့် ဦးဝကြီးက တစ်ချက်သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ငိုက်သွားသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလာနေသော ဟိုင်းလပ်(စ်)ဆမ်(မ) ကားကြီးတစ်စီးနှင့် ဦးတည်မိမလိုဖြစ်သွားသည်။ ။ တစ်ဖက်ကစူးဝါးသောကားဟွန်းသံကြောင့် ဦးဝကြီးလန့်ဖျပ်ပြီး မျက်လုံးကြီးပြူးသွားသည်။ ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆမ်(မ)ကားကြီးနှင့် ပွေ့ဖက်မိတော့မည့် အရေးကိုသိပြီး လန့်ဖျပ်ကာ ကားကိုတစ်ဖက်သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။ ။ လမ်းဘေးချောင်းက မနက်ရှိုင်းသော်လည်း ကုန်ကားကြီးက ထိုးဆင်းသွားပြီး သစ်ပင်ကြီးနှင့် ဝင်ဆော့မိသည်။ ။

“အား”

“အမယ်လေး”

ကားနောက်ကုန်များကြားက အလန့်တကြားအော်ဟစ်သံကိုကြားရသည်။ ။

“ဟာ...လေးလေးစိုး၊ ဟိုကားထဲကဟာတွေ သေကုန်ပြီလားမသိဘူး”

“အေးကွ၊ ကားကိုလမ်းဘေးချလိုက်”

ကားထဲက တူဝရီးနှစ်ယောက် အပြေးအလွှားဆင်းခဲ့ကြသည် ။
လမ်းဘေးတွင် ထိုးကျနေသော ကုန်ကားကြီးနားအရောက်မှာ ကားနောက်ခန်းကနေ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် တွယ်ပြီးဆင်းလာသည် ။

တူဝရီးနှစ်ယောက် ထိုအဒေါ်ကြီးနားသို့
ရောက်သွားပြီးကူညီလိုက်ကြသည် ။

“အမယ်လေးတော် မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း”

“အဒေါ်ကြီး...လာ...လာ”

ယောက်ျားနှစ်ယောက်ထဲက အသက်အရွယ်အနည်းငယ်ပို၍ ကြီး
သောသူက အဒေါ်ကြီးကိုလှမ်းကူပေးသည် ။

“လုပ်ကြပါဦးကွယ်၊ ကားထဲမှာ အဒေါ်တူမလေး ပိနေတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

အဒေါ်ကြီးကို ကားအောက်သို့ဆွဲချပေးပြီး တူဝရီးနှစ်ယောက် ကား
ပေါ်သို့ တွယ်တက်ခဲ့သည် ။ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ကုန်စိမ်းတောင်းများ ၊ ဖရိုဖရဲကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်နေသည် ။

ထိုဟင်းရွက်ပုံတွေကြားထဲက ထိုးထိုးထောင်းထောင်းဖြစ်နေသော
ဖြူဖွေးလှပသော ခြေထောက်လေးနှစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်သည် ။

“ဟာ...လေးလေးစိုး။ ဒီအောက်မှာ ပိနေတယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွ”

မြင့်စိုးနှင့်ကိုကိုနောင်က ခြေထောက်နှစ်ချောင်းရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုဖုံးအုပ်
ပိနေသော ခရမ်းချဉ်သီးများကို ဖယ်ရှားလိုက်သည် ။ ဖုံးအုပ်နေသော
ကုန်စိမ်းများကို ဖယ်ရှားလိုက်စဉ် ကိုကိုနောင်တွေ့လိုက်ရသည် က ဖြူ

စင်နုဖတ်ပြီး ဖူးနေအောင်လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာ အလှကိုပါ။

နီရဲသောခရမ်းချဉ်သီးများ စွန်းထင်နေသော်လည်း ထိုပေကျံမှုက မိန်းကလေးရဲ့ အလှကို မဖုံးကွယ်နိုင်ပါ။

“ဟင်...”

ကိုကိုနောင်က မိန်းကလေးရဲ့ အလှမှာ တဒင်္ဂနစ်မြောသွားသလို မြင့်စိုးကလည်း ငေးမောကြည့်လျက်သားဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဟေ့ကောင် ကောင်မလေးကြည့်ရတာ မူးမေ့နေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် လေးလေးစိုး”

မြင့်စိုးထက်ဦးစွာ ကိုကိုနောင်က မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်လေးကို ကောက်ယူပိုက်ထွေးလိုက်သည်။ ။

“ကားအောက်ကို ခေါ်ခဲ့ကိုနောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားအောက်သို့ ကိုကိုနောင်က မူးမေ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ချလိုက်သည်။ ။

“ဟင်”

ကားအောက်မှာ ရှိနေသော အဒေါ်ကြီးက မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရပြီး မျက်လုံးကြီးပြူးကာ အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်သည်။ ။

“အမယ်လေး၊ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီတော်၊ ကျုပ်တူမလေးတစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေနဲ့ ပါလား”

ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ၊ ယောက်ယက်ခတ်နေသော အဒေါ်ကြီးကို

မြင့်စိုးက စိတ်တိုတိုနှင့်ဟောက်လိုက်သည်။ ။

“အာပြဲကြီးနဲ့ လျှောက်မအော်နေနဲ့ အဒေါ်ကြီး၊ ပေနေတာသွေး မဟုတ်ဘူး၊ ခရမ်းချဉ်သီးတွေဗျ”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ တော်ပါသေးရဲ့ ”

မြေပြင်ပေါ်ရောက်သည် အထိ ကိုကိုနောင်ကပွေ့ထားဆဲမို့ အမူးပြေပြီဖြစ်သော မိန်းကလေးက ထိုအထိအတွေ့ကို သိလိုက်သည်။ ။ မျက်လုံးကို အားယူပြီးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ငုံ့မိုးကြည့်နေသော ချောချောခန့်ခန့် မျက်နှာတစ်ခုကိုတွေ့ပြီး ရင်ထဲမှာ ရှိန်းဖိန်းတုန်လှုပ်သွားသည်။ ။ မိန်းမချောလေးက ကိုယ်ကိုရုန်းသည်။ ။ ကိုကိုနောင်က သူ့ကို မြေပြင်ပေါ်ချပေးလိုက်သည်။ ။

“တူမလေးရယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့ ဘာမှ မဖြစ်လို့ ”

အဒေါ်ကြီးက မိန်းမချောလေးကို ရင်မှာ ပိုက်ထွေးလိုက်ပြီး စိတ်သက်သာစွာနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

“ကြီးကြီးပု၊ ဦးလေးဝကြီးရောဟင် ဘယ်လိုနေလဲ”

“အေး...ဟုတ်ပါ”

ကားရှေ့ဘက်ဆီသို့ ပြေးခဲ့ကြသည်။ ။ ကားခေါင်းခန်းထဲက ခက်ခဲစွာထွက်နေသော ဦးဝကြီးကိုတွေ့ရသည်။ ။ မြင့်စိုးနှင့်ကိုကိုနောင်က ဦးဝကြီးကို ကားပြင်ဆွဲထုတ်သည်။ ။

“ဦးလေးဘာဖြစ်သွားလဲ”

“တော်သေးတယ်ကွာ၊ အရှိန်နည်းလို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဦးလေးက ကားမောင်းရင်း မူးနေလို့ လား”

ကိုကိုနောင်က စိတ်ဆတ်သူပီပီ ဦးဝကြီးကိုအပြစ်တင်သည်။ ။

“မမူးပါဘူး မောင်ရင်ရယ်၊ တစ်ချက်ငိုက်သွားလို့ ပါ”

“အိပ်ချင်ရင်လည်း မမောင်းနဲ့ ပေါ့ဗျာ၊ ကံကောင်းလို့ ကျွန်တော်တို့ သိသီလေးလွတ်သွားတယ်”

“မောင်ရင်တို့ ကား ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဦးလေးကားကတော့ မလွယ်ဘူး၊ လမ်းပေါ်ရောက်အောင်မနည်းလုပ်ရမယ်”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်လို့ မရဘူးပေါ့”

“ကားကြီး ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်ရမလဲ အစ်မရယ်”

“ဒုက္ခပါပဲကွယ်၊ ရန်ကုန်အမြန် ရောက်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ ”

“ကားကြိုတစ်စီးစီးနဲ့ လိုက်သွားတော့ဗျာ”

ဒေါ်ပုမက ဦးဝကြီးကို အပြစ်တင်နေသည် ။ ဦးဝကြီးက စိတ်ပျက်စွာနှင့် ဒေါ်ပုမကို ကားကြိုစီးသွားရန်ပြောသည်။ ။

“မင်းဟာလေ ပြောနေလျက်နဲ့ မဆင်မခြင်ကိုးကွယ့်၊ အခုတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ။ ငါတို့ မှာ လည်း အရေးကြီးနေတာ”

ဒေါ်ပုမသည် မကျေမနပ်နှင့် မြည်တွန်တောက်တီးနေသည် ။ ဦးဝကြီးက စိတ်ရှုပ်စွာနှင့် ခေါင်းကိုတဖျဉ်းဖျဉ်းကုတ်နေသည်။ ။

“ဒီကအဒေါ်တို့ က ဘယ်သွားမှာ လဲ”

“ရန်ကုန်ကိုသွားမှာ ”

“အခုအချိန်က အတော်နှောင်းနေပြီ၊ ဒီတစ်ညပဲခူးမှာ အိပ်ပြီး မနက် စောစောမှ ရန်ကုန်ကိုပြန်ပေါ့”

“ရန်ကုန်ကိုညဘက်ကြီးရောက်လို့ မဖြစ်ဘူး ကြီးကြီးပုရဲ အင်ကြင်း တို့ က အိမ်ရှာရဦးမှာ လေ”

အင်ကြင်းခိုင်က ကြီးဒေါ်ဖြစ်သူကို ပူပူပင်ပင်နှင့်ပြောသည်။ ။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ကျွန်တော်တို့ ပဲခူးကိုပြန်မှာ ပဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဘာရယ် မင်းတို့ နဲ့ လိုက်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ကားကြုံမှ မရှိတာ၊ အဒေါ်တို့ ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်နေမှာ လဲ၊ လမ်းကြုံလို့ ကျွန်တော်တို့ ကခေါ်တာပါ”

ဒေါ်ပုမရဲ့ အကြည့်က မကြည်မလင်စူးရှစွာ သူတို့ မျက်နှာတွေပေါ် သို့ ရောက်သွားသည်။ ။

“မင်းတို့ က ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေမှန်းမသိဘဲ၊ မင်းတို့ နောက်လိုက် လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

သံသယစွန်းထင်နေသော ဒေါ်ပုမရဲ့ စကားကြောင့် ကိုကိုနောင်ရဲ့ မျက်နှာထားက ထန်နေသည်။ ။

“ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး စေတနာနဲ့ ခေါ်တာ မလိုက်ချင်လည်း ရတယ် လူ ကိုတော့ မယုံသင်္ကာလုပ်မနေနဲ့ ”

ကိုကိုနောင်က ဒေါ်ပုမကိုမှာ ရင်းနှင့် ဦးလေးဖြစ်သူကို ပြောသည်။ ။

“လာ...လေးလေးစိုး သွားမယ်”

ဦးဝကြီးက ကြားကမျက်နှာပူစွာနှင့်ဝင်ပြောသည်။ ။

“ဒေါ်ပုမကလဲ ခက်တာပဲဗျာ၊ ဟိုကစေတနာနဲ့ ခေါ်တာ၊ လိုက်သွား

ရောပေါ့၊ ကျွန်တော့်မှာ လည်း ပြဿနာကြီးနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကို ကူညီနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟုတ်သားပဲ ကြီးကြီးရယ်၊ အင်ကြင်းတို့ ဒီကအစ်ကိုတွေနဲ့ ပဲခူးကို လိုက်သွားကြရအောင်”

“ညည်းဘာမှ နားမလည်ဘဲ၊ အသာနေစမ်းအင်ကြင်း”

ဒေါ်ပုမက အင်ကြင်းခိုင်ကို မာန်မဲလိုက်သည် ။ အင်ကြင်းခိုင်က နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို စုထောင်လိုက်သည် ။

“အင်ကြင်းဒီလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရပ်မနေချင်ဘူး၊ ဟိုကားမျှော်၊ ဒီကားမျှော် မလုပ်ချင်ဘူး။ လမ်းကြိုတဲ့ အစ်ကိုတို့ နဲ့ လိုက်သွားမယ်”

“ကဲ...လိုက်ချင်ရင်လာ၊ ငါတို့ မှာ အချိန်မရှိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားသော မြင့်စိုးနှင့်ကိုကိုနောင်တို့ နောက်ကို အင်ကြင်းခိုင်က လိုက်သွားရန်စိတ်ကူးသည် ။

“ခဏစောင့်ပါဦး”

အင်ကြင်းခိုင်က ကားပေါ်သို့တွယ်တက်ပြီး ကုန်စိမ်းတွေကြားထဲက ခရီးဆောင်အိတ်သေးသေးနွမ်းနွမ်းနှစ်လုံးကို ရှာဖွေဆွဲယူလာခဲ့သည် ။

“ရော့...ဒီမှာ ကြီးကြီးပုအိတ်၊ အင်ကြင်းတော့ သူတို့ နဲ့ လိုက်သွားတော့မယ်”

“ဟဲ့...နင်တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ငါလည်း လိုက်မှာ ပေါ့”

“ကဲ...အဒေါ်ကြီးလိုက်မှာ ဖြင့် မြန်မြန်လာ”

“လာပါပြီတော်”

သူ့ကိုစိတ်မရှည်ဟန်ရှိနေသော ကိုကိုနောင်ကို ဒေါ်ပုမက
ပစ်ခတ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည် ။ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ကား
ဆီသို့သုတ်ခြေတင်ကာ မြင့်စိုးနောက်သို့ အင်ကြင်းခိုင်က အပြေးတစ်ပို
င်းနှင့် လိုက်လာသည် ။

ကိုကိုနောင်က ကားနောက်ခန်းကတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည် ။
အင်ကြင်းခိုင်က ကားပေါ်စွေခနဲတက်လိုက်သည် ။

“ငါ့အိတ်ကို ယူပါဦး အင်ကြင်းရဲ့ ”

“ပေး...ပေး”

ဒေါ်ပုမရဲ့ လက်ထဲကအိတ်ကို လှမ်းယူပြီး ကားကြမ်းခင်းပေါ်ချလို
က်သည် ။

“ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်း ဒါအကုန်ပဲလား”

“အကုန်ပဲပေါ့”

ဒေါ်ပုမက ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။ ထိုဖြေသံက ကို
ကိုနောင် ခပ်ပြင်းပြင်းပိတ်လိုက်သည့် တံခါးသံနှင့်ရောသွားသည် ။

ကိုကိုနောင်က ကားရှေ့ခန်း ယာဉ်မောင်းနေရာမှာ ပင်ထိုင်ပြီး ကား
ကိုဆောင့်ထွက်လိုက်သည် ။ ဝဇိုင့်သောဒေါ်ပုမရဲ့ ကိုယ်ကြီးယိမ်းထိုးပြီး
အလန့်တကြားအော်လိုက်မိသည် ။

“အမယ်လေး...ပလုတ်တုတ်”

အင်ကြင်းခိုင်က ဒေါ်ပုမကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ
ရယ်လိုက်သည် ။ ဒေါ်ပုမရဲ့ ပြင်းထန်သောမျက်စောင်းက သူ့ကို လာပြီး
ထိမှန်သည် ။

ကိုကိုနောင်နှင့် မြင့်စိုးတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။ ကိုကိုနောင်က မျက်စိပစ်ပြပြီး ကားကိုအရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး...ဘုရား...ဘုရား”

ဒေါ်ပုမက ကားမြန်မြန်မောင်းလျှင် ကြောက်တတ်သူပီပီ မျက်စိနှစ်လုံးကိုတင်းတင်းပိတ်ပြီး ဘုရားစာတွေ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေသည်။ အင်ကြင်းခိုင်က တစ်ခါမျှမစီးဖူးသော ကားကြီးပေါ်တွင် အငြိမ့်သားစီးရင်း လိုက်ပါလာသည်။ နောက်ကြည့်မှန်ကနေတစ်ဆင့် နှစ်စုံသောမျက်ဝန်းတွေ သူမထံသို့ မကြာခဏရောက်လာသည် ကို သတိမပြုမိပါ။

အခန်း (၂)

နာရီဝက်ကျော်ကျော် မောင်းနှင် လာပြီးနောက် ပဲခူးမြို့ထဲသို့ဝင်လာသည်။ ။

“ကဲ...အဒေါ်တို့ ကို ဘယ်ကိုပို့ရမှာ လဲ”

“တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုကိုပေါ့ကွယ်”

“ကြီးကြီးပု အင်ကြင်းတို့ မှာ ပိုက်ဆံလေးနှစ်ရာသုံးရာနဲ့ ဘယ်တည်းခိုခန်းသွားမှာ လဲ”

အင်ကြင်းခိုင်က မရှက်မကြောက် အဖြစ်မှန်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ပြောချလိုက်သည် ကို တူအရီးနှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားသည်။ ။ အပျိုအရွယ်လေးဖြစ်ပြီး ဟန်ပန်မရှိ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပြောတတ်သော အင်ကြင်းခိုင်ရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသွားမှုကို တူအရီးနှစ်ယောက်စလုံး အထင်ကြီးသွားသည်။ ။

ဒေါ်ပုမက ထင်ရာစွတ်ပြောနေသော အင်ကြင်းခိုင်ရဲ့ ပေါင်ကို သတိပေးသည့်အနေနှင့် ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ ။

“အား...နာတယ် ကြီးကြီးပုရဲ့ ”

တူအရီးနှစ်ယောက်က ပိုပြီးပြုံးမိသွားသည်။ ။

“ဟုတ်တာပြောတာပဲကြီးကြီးပုက ဘာလို့ ဆွဲလိမ်ရတာလဲ”

အရိပ်သုံးပါး နားမလည်သော အင်ကြင်းခိုင်ကို ဒေါ်ပုမက အံ့ကြိတ်ပြီးဒေါသတွေတလိပ်လိပ်ဖြစ်နေသည်။ ။

“ကဲ...ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား အဒေါ်ကြီး”

မြင့်စိုးကဝင်ပြီး အကြံဉာဏ်ပြုသည် ။ ကိုကိုနောင်က ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ၊ ခပ်တည်တည်နှင့်နားစွင့်နေသည်။ ။

“ဒီတစ်ည ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ လိုက်တည်းပေါ့၊ မနက်ကျရင် လိုင်းကားတွေရှိတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ရန်ကုန်သွားပေါ့”

“အလိုတော် မသိမကျွမ်းဘဲ သူစိမ်းယောက်ျားတွေအိမ် ကျုပ်တို့ က လိုက်တည်းရမယ်ဟုတ်လား”

ကဲကဲဆတ်ဖြစ်နေသော ဒေါ်ပုမကို ကိုကိုနောင်က ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်လာသည် မို့ ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

“ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး စေတနာနဲ့ ခေါ်တာကို ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ထင်မနေနဲ့ မလိုက်ချင်လည်း ရတယ်”

သည် လိုပြောလာတော့ ဒေါ်ပုမက တွေဝေသွားသည်။ ။

“ကဲ...အဒေါ်ကြီး ဆက်မလိုက်နိုင်ရင် ဒီကပဲဆင်း၊ ဟိုရှေ့မှာ တည်းခိုခန်းရှိတယ်”

“ကြီးကြီးပုကလည်း အင်ကြင်းတို့ မှာ ပိုက်ဆံမရှိတာကို ဘယ်လိုလုပ်တည်းခိုခန်းမှာ တည်းမှာ လဲ”

အင်ကြင်းခိုင်က ဒေါ်ပုမကို စိတ်မရှည်ဟန်နှင့်ဝင်ပြောသည်။ ။

“ကြီးကြီးဘာသာ တည်းခိုခန်းသွားရင်သွား၊ အင်ကြင်းက အစ်ကိုတို့ နောက်လိုက်သွားမယ်”

“ညည်းလိုက်တဲ့ နောက် ကျုပ်လည်း လိုက်ရမှာ ပေါ့”

“ကဲ...ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ အိမ် လိုက်တည်းကြမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို”

ကိုကိုနောင်ကကားကို သူတို့ အိမ်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည် ။
ခိုင်ခံ့သော သံဝင်းတံခါးကြီးရဲ့ အုတ်တိုင်ခေါင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထိုအုတ်တိုင်ကြီးမှာ ကြေးဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည် ။

“သီရိမြိုင်”

အင်ကြင်းခိုင်က ထိုအမည်ကို စိတ်ထဲကနေဖတ်လိုက်သည် ။ ကားကို ထိုဂိတ်တံခါးကနေ အတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည် ။

“ဪ...ဒီခြံကြီးရဲ့ နာမည်က သီရိမြိုင်တဲ့ ”

ခြံတွင်းမှာ ခပ်မှန်မှန်လေးမောင်းခဲ့ပြီး တိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးရဲ့ ကြီးမားသော ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကိုရပ်လိုက်သည် ။ ကားသံကြောင့် သံဘာဂျာတံခါးဆီသို့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာသည် ။

“ဟော...ကိုနောင်တို့ ရောက် လာပြီကိုး”

“ဟုတ်တယ် ဘကြီးစံ၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သုံရော”

“မီးဖိုထဲမှာ ကွယ့်”

“ကိုနောင်ရေ ငါအချိန်မရတော့ဘူး။ သွားမယ်ကွာ”

“သွားလေ ကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်းသွားဦးနော်”

“အေးပါကွာ”

“ကဲ...အဒေါ်ကြီးတို့ ကားပေါ်ကဆင်းကြပါ”

မြင့်စိုးက ထိုသို့ပြောလိုက်မှ ဒေါ်ပုမနှင့် အင်ကြင်းခိုင်က ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ။ မြင့်စိုးက ကားကိုမောင်းထွက်သွားသည်။ ။

“အိမ်ထဲကိုဝင်ကြပါ”

ဦးစံက သံဘာဂျာတံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး၊ ကိုကိုနောင်နောက်က ဝင်လိုက်ပါလာသော အဝတ်အစားနွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်နှင့် မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တအံ့တဩကြည့်နေသည်။ ။

“ဒေါ်ဒေါ်သုံကို ခေါ်လိုက်ပါဦးကြီးစံ”

“ဪ...အေးအေး”

ဦးစံက မီးဖိုထဲရှိ ဒေါ်သုံကိုသွားခေါ်လာခဲ့သည်။ ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဧည့်ခန်းကိုရောက်သည် နှင့် ကိုကိုနောင်ကမေးသည်။ ။

“ဘွားစိမ်းရော..ဟင်”

“ဒီနေ့မနက်ပဲ မန္တလေးကိုသွားကြတယ်”

“ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်မှ သွားမယ်ဆို”

“တစ်ရက်ကြိုထွက်ကြမယ်ဆိုပြီး သွားကြတယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်သုံ၊ သူတို့ က ကျွန်တော့်ရဲ့ ဧည့်သည့်တွေပါ။ သူတို့ အတွက် အခန်းစီစဉ်ပေးလိုက်ပါနော်”

“လုပ်ပေးပါ့မယ် ကိုနောင်၊ ခဏစောင့်ကြပါနော်”

ဒေါ်သုံကပြောပြီး လှည့်ထွက်လာသည်။ ။ ဦးစံက သူမနောက်ပါးမှ ကပ်ပါလာသည်။ ။

အောက်ထပ်မှာ ပဲ ပြင်ပေးလိုက်မယ်ကိုစံ

“အေး...ငါပါကူညီပေးမယ်”

အောက်ထပ်က အခန်းကျယ်တစ်ခန်းတွင် တစ်ယောက်အိပ် ခုတင် နှစ်လုံးရှိသဖြင့် ထိုခုတင်နှစ်လုံးကို ပြင်ဆင်ခင်းပေးလိုက်သည်။ ။

“မသုံရေ၊ ဧည့်သည် တွေက ထူးခြားမနေဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတော်၊ သီရိမြိုင်မှာ ဒီလိုနွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ် ဧည့်သည် မျိုး တစ်ခါမှ မလာဖူးပါဘူးတော်”

“ဒီဧည့်သည် တွေက သီရိမြိုင်နဲ့ လားလားမှ မစပ်ဟပ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတော်၊ သူတို့ ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည် မှန်သမျှက ရွှေရောင်စိန် ရောင်လွှမ်းနေကြတာမဟုတ်လား”

“ဘွားစိမ်းမရှိတုန်း၊ ကိုနောင်ဘာတွေလုပ်လာလဲမသိဘူး”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မသုံရယ်၊ ဘွားစိမ်းမြေး၊ ကိုနောင်ကလည်း သွေးကြီး မွေးကြီးထဲကပါ ဆင်းရဲတဲ့ လူဆို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးစံနှင့်ဒေါ်သုံက အခန်းကိုပြင်ဆင်ရင်းနှင့် ဝေဖန်သုံးသပ်ရေးကိုလုပ်နေကြသည်။ ။

အင်ကြင်းခိုင်က ရှေးဆန်ပြီးသားနာထည်ဝါနေသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဝေဝဲကြည့်နေသည်။ ။

“ဒီကအစ်ကိုတွေက သိပ်ကိုချမ်းသာကြတာပဲကိုး”

“ဒီလိုချမ်းသာတဲ့ အိမ်ကြီးမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တွေ့ကြုံရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်ညတည်းခိုခွင့်ရတာ ငါကံကောင်းလို့ပဲ”

အင်ကြင်းခိုင်က လေ့လာသုံးသပ်နေစဉ် ဦးစံတို့ လင်မယားပြန်ရော

ကံလာသည် ။

“အခန်းပြင်ပြီးပါပြီ”

“သူတို့ ကို ခေါ်သွားပါ”

“လာ...မိန်းကလေး”

ဒေါ်သုံနောက်သို့ အင်ကြင်းခိုင်နှင့်ဒေါ်ပုမက လိုက်သွားသည် ။ ဒေါ်သုံက အဝတ်အစားတွေ ညစ်နွမ်းပေရေနေသော အင်ကြင်းခိုင်ကိုပြောသည် ။

“အိပ်ခန်းနဲ့ ရေချိုးခန်း အိမ်သာကတွဲလျက်ပါ မိန်းကလေးတို့ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ကျောက်ပျဉ်အသင့်ရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဒေါ်သုံပြန်ထွက်သွားသည် ။ ဒေါ်ပုမကို အင်ကြင်းခိုင်က ပြောသည် ။

“ကြီးကြီးပု သူတို့ က သိပ်ချမ်းသာတာပဲနော်”

“အေးပေါ့၊ အဲလိုချမ်းသာတဲ့ လူမျိုးတွေက ကြောက်စရာကြီးဆိုတာ ညည်းသိထား၊ ညည်းအဖေ ဘယ်လိုသေခဲ့ရလဲ၊ အဲလိုချမ်းသာတဲ့ လူတွေရဲ့ စိမ်းကားရက်စက်မှုကြောင့်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“မမေ့ပါဘူး မေမေတို့ အမျိုးတွေကို မေမေစိတ်နာသလို အင်ကြင်းကလည်း နာပြီးသားပါနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအသိုင်းအဝန်းနဲ့ ငါတို့ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ အခုတောင် မလွဲသာလို့ လိုက်တည်းရတာသိလား”

“အင်ကြင်းရေချိုးတော့မယ်”

“ချိုးလေ၊ ပြီးရင် ငါချိုးမယ်”

အင်ကြင်းခိုင်က ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ ကျောက်ပြားလှလှ လေးများကပ်ထားပြီး၊ ရေပန်းနှင့်ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသည် ကို တွေ့ရသည်။

“ရေချိုးခန်းကြီးကလည်း ဟည်းပြီးကောင်းလိုက်တာ”

အင်ကြင်းခိုင်က တစ်ခါဖူးမျှမချိုးဖူးသော ရေချိုးခန်းကြီးထဲမှာ ရေ ကိုအားပါးတရချိုးပြီး၊ ကိုယ်ပေါ်က ခရမ်းချဉ်သီးအညစ်အကြေးများကို ချွတ်လိုက်သည်။

ရေချိုးပြီးအသင့်ရှိသော မွှေးပွမျက်နှာသုတ်ပုဝါကြီးနှင့် ကိုယ်ကရေ များကို ခြောက်သွေ့စေလိုက်သည်။

“ကြီးကြီးပုရေ၊ ရေချိုးခန်းကြီးထဲမှာ ချိုးရတာ ဇိမ်ကျလိုက်တာ ကြီးကြီးပုသွားချိုးတော့လေ”

“အေး...ချိုးမယ်”

ဒေါ်ပုမ ရေချိုးခန်းထဲဝင်နေစဉ်မှာ အင်ကြင်းခိုင်က သူနှင့်တစ်သက် လုံးရင်းနှီးခဲ့သော ကျောက်ပျဉ်နှင့် သနပ်ခါးတုံးကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီအိမ်ကြီးထဲက ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ငါသုံးဖူးတာ ဒီကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးပါပဲလား”

မသုံးဖူး မကိုင်တွယ်ဖူးသော ပစ္စည်းများ နှင့်ပြည့်လျှံနေသော သူ့အိမ်ကြီးရဲ့ အရှိန်အဝါကို အင်ကြင်းခိုင်က အားကျနေသည်။

“ကြီးကြီးပုသာသိရင် ဒါချိုးတွေကို အထင်ကြီးရမလားဆိုပြီး အပြစ် တင်မှာပဲ”

တွေးရင်းနှင့် ပခုံးလေးကိုတွန့်လိုက်သည် ။ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး ပါးမို့
မို့လေးပေါ်မှာ သနပ်ခါးကွက်တင်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အိတ်နွမ်းနွမ်း
ထဲက အဝတ်အစားတစ်စုံကို ထုတ်လိုက်သည် ။ ဟောင်းနွမ်းနေသော်
လည်း အဝတ်အစားလေတွေက ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေသည် ။

ဒေါ်ပုမအတွက် သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ် တစ်ပျဉ်စာသွေးပြီး ပြတင်း
ပေါက်ကနေ ခြံထဲသို့ကြည့်နေသည် ။ စနစ်တကျစိုက်ပျိုးထားသော ပန်း
ပင်တွေကိုကြည့်ပြီး ခြံထဲဆင်းချင်လာသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ဒေါ်ပုမကရေချိုးပြီး အခန်းထဲပြန်ရောက်လာကာ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

“ကြီးကြီးပုအတွက် သနပ်ခါးသွေးထားတယ်”

“အေး...အေး”

ဒေါ်ပုမက သွေးထားသောသနပ်ခါးကိုလိမ်းပြီး အဝတ်အစားကိုဝတ်
သည် ။ အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်ရင်းနှင့် ဒေါ်ပုမရဲ့ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

“အမယ်လေး နာလိုက်တာတော်”

“ဟင်...ကြီးကြီးပု ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး”

“ဒီနံရိုးနှစ်ချောင်း အရမ်းကိုထိုးနာလာတယ်တော်”

“ဒုက္ခပါပဲ ကားမှောက်တုန်းက ထိသွားတာလားမသိဘူး”

“မပြောတတ်ပါဘူးတော်၊ သွေးပူနေတုန်း မနာဘဲ၊ အခုမှ နာလားမ
သိဘူး”

“ကြီးကြီးပု အိပ်ရာပေါ်လှဲနေလိုက်ဦးနော်”

အင်ကြင်းခိုင်က စိတ်ပူစွာနှင့် ဒေါ်ပုမကို အိပ်ရာပေါ်သို့တွဲပြီး လှဲစေ

လိုက်သည် ။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ ကြီးကြီးပု”

“အမယ်လေး...လေး၊ ပိုနာ လာပြီတော်”

“ဒါဆို ဟိုအစ်ကိုကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့...အင်ကြင်း နေဦး...နေဦး”

ဒေါ်ပုမက လှမ်းထားသော်လည်း အင်ကြင်းခိုင်က အခန်းပြင်သို့လွှင့် ခနဲပြေးထွက်လာသည် ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အစ်ကိုကိုနောင်ကို ရှာပြန် သော်လည်း မတွေ့၍ ထမင်းစားခန်းသို့ဝင်ရသောအခန်းကို အပြေးအ လွှားရှာဖွေလိုက်သည် ။

“မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရေကြီးသုတ်ပျာနှင့်ဖြစ်နေသော အင်ကြင်းခိုင်ကို ဒေါ်သုံကတွေ့ပြီး မေးသည် ။

“ကြီးကြီးပု တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကားမှောက်တုန်းက ထိခဲ့တာလားမသိဘူး၊ နံရိုးထဲကနာတယ်ဆိုပြီး မူးမေ့မတတ် ခံစားနေရတယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဆို မိသားစုဆရာဝန်ကို သွားပင့်ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဒေါ်သုံကဦးစံကို ဆရာဝန်သွားပင့်ခိုင်းသည် ။

“ဟို...အစ်ကိုရာ...ဟင်”

“ကိုနောင် အပြင်ခဏသွားတယ်”

အင်ကြင်းခိုင်နှင့်အတူ ဒေါ်သုံက အခန်းထဲပြန်လိုက်ခဲ့သည်။ ။ ခုတင်ပေါ်မှာ မျက်နှာကြီးရှုံ့တွစွာသည်းနေသော ဒေါ်ပုမကိုတွေ့ရသည်။ ။

“သူတော်တော်နာနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတော်၊ အရိုးများ ကျိုးသွားသလားမသိဘူး”

ဒေါ်ပုမကပြောရင်း စုတ်သပ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

“ဆရာဝန်က နီးနီးလေးနေတာပါ။ အခုလာပါလိမ့်မယ်”

အင်ကြင်းခိုင်က ဒေါ်ပုမအတွက် လွန်စွာစိုးရိမ်နေပြီး မျက်နှာလေးငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသည်။ ။ သူမရဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော အားကိုးမှီတွယ်ရာ ဒေါ်ပုမတစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေသည်။ ။

“ဟော...ဆရာ လာပြီ”

ဒေါ်သုံက အခန်းဝကိုလှမ်းကြည့်ရင်းနှင့် ပြောသည်။ ။

“သူတို့ က ကိုနောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ ဆရာ”

“ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လမ်းမှာ ကားမှောက်ရင်း ထိသွားတယ်ထင်ပါတယ်ဆရာ”

အင်ကြင်းခိုင်က ဆရာဝန်ကို လေးလေးစားစားနှင့်ပြောသည်။ ။

“ကဲ...ဘာဖြစ်လဲပြောပါဦး”

“ဒီနံရိုးတွေထဲက စူးပြီးအောင့်တယ်၊ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ပိုအောင့်နေတယ်”

“ကျွန်တော်စမ်းကြည့်မယ်နော်”

ဒေါ်ပုမ၏ နံရိုးများကို ဆရာဝန်က ဖိနှိပ်ပြီး စမ်းသပ်သည်။ ။ နာကျင်

၍ ဒေါ်ပုမမျက်နှာကြီးမဲ့နေသည်။ ။

“အရမ်းနာတယ်ဆရာ၊ အရိုးကျိုးနေပြီလားဟင်”

“အရိုးကျိုးရင် ခင်ဗျားဒီထက်ပိုခံရမှာ အခုက ဒဏ်ဖြစ်သွားတာပါ”

“တော်ပါသေးရဲ့ ဆရာရယ်”

“ကိုယ်ပူရှိန်းလည်း ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော်ဆေးထိုးပေးမယ်။ စားဆေးလည်း ပေးမယ် သက်သာသွားမှာ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဆရာဝန်ကလိုအပ်သမျှကို ကုသပေးပြီး ပြန်ရင်ပြင်သည်။ ။ ဆေးဖိုးဝါးခအတွက် အင်ကြင်းခိုင်းက ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသော ငွေစက္ကူတွေကိုထုတ်ရပါတော့သည်။ ။

“ဆရာ့အတွက်ပါ”

ဆရာဝန်က ဒေါ်သုံကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ။

“မဟုတ်တာကွယ်၊ သီရိမြိုင်ကဧည့်သည် တွေအတွက် အပြည့်အဝ သီရိမြိုင်ကပဲ တာဝန်ယူပါတယ်ကွယ်၊ ကိုနောင်သိရင် စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာက သီရိမြိုင်ရဲ့ မိသားစုဆရာဝန်ပါ။ မိန်းကလေးဆီက အခကြေးငွေမယူပါရစေနဲ့ ”

“အားနာစရာဖြစ်နေပါပြီရှင်”

“မိန်းကလေးတို့ က ကိုနောင်ရဲ့ ဧည့်သည် ပဲ အားနာစရာမလိုပါဘူးကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

“မနက်ကျရင် တစ်ခေါက်လာကြည့်ပေးမယ်။ ညစာကို
ထမင်းမကျွေးနဲ့ နော်၊ မြူစွမ်းတို့ ခေါက်ဆွဲတို့ ပဲကျွေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ဆရာဝန်ရော ဒေါ်သုံတို့ လင်မယားပါ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် ။
ဒေါ်ပုမကညည်းသည် ။

“ခရီးဆက်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ ဝေဒနာကဖြစ်ရသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါ့ ကြီးကြီးပုရယ်”

“ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်ကိုရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ မနက်ဖြန်
ကိုသွားကြမယ်”

“ကြီးကြီးပုက ကားစီးနိုင်လို့ လား”

“ဖြစ်အောင်စီးရမှာ ပေါ့အေ”

ဆရာဝန်ထိုးပေးသော ဆေးအရှိန်နှင့် ဒေါ်ပုမစကားပြောရင်း ခဏ
အကြာမှာ အိပ်ပျော်သွားသည် ။

အခန်း (၃)

ဒေါ်ပုမက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်သွားသည် ။ လူနာထိုင်စောင့်
နေရသည် ကို အင်ကြင်းကပျင်းလာသည် ။

“ကြုံတုန်း သူဌေးတွေရဲ့ ပန်းခြံကို လေ့လာချင်လိုက်တာ”

စောစောကတည်းက ဆင်းချင်နေသော ပန်းခြံဆီသို့ အခန်းတံခါးကို
စေ့ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာသည် ။

အရောင်အသွေးစုံ ချိုးစုံအောင်ပွင့်နေသော ပန်းလေးတွေကို လျှော
က်ကြည့်ပြီးကြည့်နူးနေသည် ။ တဖြည်းဖြည်းမှောင်ရီပျိုးလာပေမယ့် ပ
န်းခြံထဲက ဒန်းပေါ်မှာ ထိုင်နေဆဲပါ။

“ဒီခြံကြီးက သာယာလှပလိုက်တာ၊ ကြီးကြီးပုသိရင် ငါ့ကိုဆူလိုက်မ
ယ့်အဖြစ် အမေတစ်ယောက်လုံး ခံစားခဲ့ရတာကို အမှတ်သညာကိုမရှိ
ဘူးလို့ အပြောခံရမှာ သေချာတယ်”

“ငါ့မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကို မက်မောတဲ့ စိတ်မရှိပေမယ့် ကြုံတဲ့
အခါမှ အတွေ့အကြုံအဖြစ် ချမ်းသာမှုကိုခံစားဖူးချင်တယ်။ ဒီမှာ နှစ်ရ
က် သုံးရက်လောက်နေရရင်ကောင်းမယ်”

ရုပ်ရည်ကနုနယ်သမီး အသက်ကလည်း နုပျိုငယ်သော အင်ကြင်းခိုင်
က ကလေးဆန်စွာတွေးသည် ။ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်သာရှိသေးသော အ
င်ကြင်းခိုင်ရဲ့ ဘဝက ကြမ်းတမ်းမှုတွေနှင့်သာ လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့ရ

သည် ။ ခုလိုချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းရဲ့ အရသာကို နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ ခံစားမိ
တော့ သာယာသွားမိချင်သည် ။

“မေမေပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ငါမေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဥစ္စာဂုဏ်၊ ဓနဂု
ဏ်၊ မောက်တဲ့ လူဂုဏ်ထံဆိုတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပတ်သ
က်နဲ့ လို့ မှာ ခဲ့တယ်”

“ခုဟာက မပတ်သက်ချင်ဘဲ ကံကြမ္မာကပတ်သက်အောင် ဖန်တီး
လိုက်တယ်၊ ဒီချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကို လေ့လာရုံကလွဲပြီး ငါမသာယာ
သင့်ဘူး”

ဒန်းကိုလွှဲစီးရင်း အင်ကြင်းခိုင်က တွေးတွေးငေးငေးဖြစ်နေသည် ။
အပြင်ကပြန်လာသော ကိုကိုနောင်က ဒန်းပေါ်ကအင်ကြင်းခိုင်ကို တွေ့
သွားသည် ။ သူ့ထံသို့လျှောက်လာခဲ့သည် ။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ရေစုန်မျှောနေသော အင်ကြင်းခိုင်က သူမနား
သို့လျှောက်လာသောကိုကိုနောင်ကို သတိမပြုမိပါ။

“ခြံထဲဆင်းထိုင်နေတာလား မိန်းကလေး”

“ဟင်”

အသံကြားမှ အင်ကြင်းခိုင်က လန့်ဖျပ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သ
ည် ။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“မှောင်နေပြီ အိမ်ထဲဝင်တော့လေ၊ တော်ကြာ ထမင်းစားကြမှာ ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုနောင်ကခေါ်၍ မရဲတရဲနှင့် ကိုကိုနောင်ဘေးကယှဉ်ပြီး လိုက်

ပါလာခဲ့သည်။ ။

“ထမင်းစားချိန် နည်းနည်းလိုသေးတယ် ထိုင်ပါဦး”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကိုကိုနောင်က အင်ကြင်းခိုင်ကို ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။ ဒေါ်ပုမသည် ကိုကိုနောင်တို့ နှင့် သူ့ကိုမရင်းနှီးစေချင်သော်လည်း သူ့စပ်စုမိ၍ အခက်တွေ့နေရသည်။ ။ အိမ်ရှင်ရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းပယ်ရလောက်အောင် အင်ကြင်းခိုင်က မရိုင်းပါ။ ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်ရသည်။ ။

“မင်းတို့ နဲ့ ဆုံသာဆုံရတယ် တစ်ယောက်နာမည်တစ်ယောက်မသိဖြစ်နေကြတယ်”

ကိုကိုနောင်ရဲ့ စူးရှသောအကြည့်က အင်ကြင်းခိုင်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲသွားသည်။ ။ အင်ကြင်းခိုင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ထိခတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ။

“ကိုယ့်နာမည်က ကိုကိုနောင်ပါ မင်းကရော”

“အင်ကြင်းခိုင်ပါ”

“မင်းတို့ ဘယ်ဇာတိလဲ”

“သာစည်ကပါ”

“ရန်ကုန်ကို ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ”

“စပ်စုတယ်ဆိုတာ လူ့ယဉ်ကျေးတွေရဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အင်ကြင်းသိထားပါတယ်”

“ဪ အင်ကြင်းခိုင်က ကိုယ့်ကိုစပ်စုတယ်လို့ ဆိုလိုက်တာပေါ့”

လွှတ်ခနဲပြောလိုက်ပြီးမှ အင်ကြင်းခိုင်က အားနာသွားသည်။ ။

“ကိုယ်အသားလွတ်စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကားပေါ်ကကုန်တွေက

အင်ကြင်းခိုင်တို့ ကုန်တွေဆိုရင် မပျက်စီးရအောင် ကားပြောင်းပြီးပို့မယ်ဆိုရင် ကူညီပေးမလို့ ပါ”

“ကုန်တွေက ဦးဝကြီးရဲ့ ကုန်တွေ၊ အင်ကြင်းတို့ က ဦးလေးဝရဲ့ ကားကြုံနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြတာပါ”

“ဪ ဟုတ်လား”

ထိုသို့ပြောရာမှ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှ ကားတစ်စီးရပ်သံကြားသည်။ ။ ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လာသူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

“ကိုနောင် ညီညီရှိလား”

“မရှိဘူး”

“ဟာ အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ”

“မင်းက ဘာတွေဒုက္ခဖြစ်နေတာလဲ မောင်မောင်ကြီး”

“သူ့ဆီက ကင်မရာလာငှားတာ”

“နေစမ်းပါဦး ဟိုတစ်နေ့က မင်းနဲ့ သူ ရန်ကုန်ကိုအတူတူသွားကြတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ သူပြန်မလာတာကို မင်းကမသိဘူးလား”

“ဒီနေ့ရန်ကုန်ကပြန်လာတော့ သူ့ကိုအင်းလျားမြိုင်အိမ်မှာ ဝင်ကြည့်သေးတယ် မတွေ့ဘူး”

“ဒီကောင် ရန်ကုန်ရောက်ရင် ခြေကိုမငြိမ်ဘူး”

“သူက ရပ်ရှင်မင်းသမီးချောစုမေဆီမှာ ရှိမှာ ပဲ၊
စတည်းချနေတာကိုး၊ ကိုနောင်ရဲ့ ”

“ဘာကွ အဲဒီချောစုမေနဲ့ သူပတ်သက်နေတုန်းပဲလား”

ချောစုမေဆိုသောအမည်ကို ကြားလိုက်သည် နှင့် အင်ကြင်းခိုင်ရဲ့
ကိုယ်လေး မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ပြူးဝိုင်းသောမျက်လုံးတွေနှင့် ဒေါ
သဖြစ်နေသော ကိုကိုနောင်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည် ။

“ပတ်သက်သလားမပြောနဲ့ အချိန်ရှိသရွေ့ အဲဒီမှာ ပဲသွားအချိန်ဖြုန်း
နေတာပဲ”

“အဲဒီမိန်းမကလဲ လက်ခံတာပဲလား”

“ညီညီလိုအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ကို ဘယ်လက်လွှတ်ခံမလဲ ကို
ကိုနောင်ရာ ”

“နေဦး မင်းက ကင်မရာလာငှားတာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အခန်းထဲမှာ သွားကြည့်ပေးပါဗျာ”

အင်ကြင်းခိုင်က ချောစုမေကို အပြတ်အသတ်ဝေဖန်နေသော သူနှစ်
ယောက်ရဲ့ စကားကိုကြားပြီး အလွန်အနေရခက်နေသည် ။

“မချောစုနဲ့ ငါပတ်သက်တာ သူတို့ သိလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

ကိုကိုနောင် လှေကားပေါ်တက်သွားသည် နှင့် မောင်မောင်ကြီးက
အင်ကြင်းခိုင်ကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြည့်သည် ။

“မင်းဘယ်သူလဲ ဒီအိမ်မှာ မင်းကိုမတွေ့ဖူးပါဘူး”

အင်ကြင်းခိုင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည် ။ မောင်
မောင်ကြီးရဲ့ ရဲတင်းလွန်းသောအကြည့်ကို မနှစ်မြို့ပါ။

“မင်းက ကိုနောင်တို့ အမျိုးလား”

အင်ကြင်းခိုင်က လုံးဝမဖြေပါ။ ရမ္မက်စိတ်တွေဝေနေသော မောင်မောင်ကြီးရဲ့ အကြည့်ကို လွန်စွာစက်ဆုပ်မိသည်။ ။ မောင်မောင်ကြီးက အင်ကြင်းခိုင်ထံမှ တုံ့ပြန်စကားကိုမကြားရ၍ ထပ်မံပြောပြန်သည်။ ။

“ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ရုပ်ကလေးသနားကမားနဲ့ စကားမပြောတတ်ရှာဘူးကိုး၊ ကံဆိုးလိုက်တာဗျာ”

ကိုကိုနောင်က အပေါ်ထပ် ညီညီနောင်ရဲ့ အခန်းထဲက ကင်မရာကို ယူပြီး အောက်ထပ်သို့မြန်မြန်ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ။ ထင်သည့်အတိုင်း မောင်မောင်ကြီးက အင်ကြင်းခိုင်ကိုရောနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

“ကိုနောင်၊ သူကဘယ်သူလဲဗျ စကားမပြောတတ်ဘူးလား”

“ဟေ့ကောင် သူနဲ့ မင်း စကားပြောစရာမလိုဘူး၊ မင်းလာငှားတဲ့ ပစ္စည်းရပြီမဟုတ်လား၊ ပြန်တော့”

“ကိုကိုနောင်က ဇွတ်အတင်းကြီး နှင်နေတာကိုး၊ ဘာလဲ ကျွန်တော်က အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေလို့ လား”

“ဆွဲထိုးလိုက်ရသေတော့မယ်၊ မင်းမြန်မြန်ပြန်ကွာ”

မောင်မောင်ကြီးကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် မာန်မဲလိုက်သည်။ ။

“ကိုနောင်တို့ များ သူတို့ ပစ္စည်းကို သိပ်သိတာပဲ”

“ဒီကောင်လုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်”

ကိုကိုနောင်က တကယ်ဒေါသဖြစ်ပြီး ဆွဲထိုးတော့မလိုလုပ်၍ မောင်မောင်ကြီးက ရယ်မောကာ ပြေးထွက်သွားသည်။ ။

“ဘယ်လိုကောင်တွေလဲမသိဘူး၊ ပါးစပ်ကိုက စည်းမစောင့်ဘူး”

ကိုကိုနောင်က ထွက်သွားသောမောင်မောင်ကြီးကို
မကျေမနပ်ပြောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

“ဒီကောင် အင်ကြင်းခိုက်ကို ဘာတွေမေးသွားလဲ”

“နာမည်မေးတယ်၊ မဖြေလိုက်ပါဘူး။”

“ကောင်းတယ် ဒီလိုကောင်မျိုးကို အရောမဝင်တာ ကောင်းတယ်”

“ဒါနဲ့ အင်ကြင်းခိုင် ရန်ကုန်ဘာသွားလုပ်မလို့ လဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“သာစည်ကလာတာပါ။ ရန်ကုန်ကမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ သွားနေမလို့ပါ”

ချောစုမေရဲ့ အမည်ကို အင်ကြင်းခိုင်ကမူ မပြောဘဲထားလိုက်သည်။
 ။ ချောစုမေကို အကောင်းမမြင်သလို မုန်းနေသောကိုကိုနောင်ရဲ့ စကား
 များကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ပြီးပြီလေ။

“မင်း မိဘတွေရော”

“မရှိတော့ဘူး”

“ဘာလဲ ဆုံးကုန်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“တစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးပါဘူး။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆုံးသွားတာပါ။”

ဒေါ်ပုမက အင်ကြင်းခိုင်ကို သူစိမ်းယောက်ျားနှင့်မပတ်သက်ရန် ဆုံး
မထားသည်။ ။ အထူးသဖြင့် လူချမ်းသာတွေနှင့် မပတ်သက်ရန်မှာ ထား

သည်။

ဒေါ်ပုမရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကိုမေ့သွားပြီး ကိုကိုနောင်နှင့်ရေလိုက်ငါး
လိုက်ပြောမိပြီးမှ အင်ကြင်းခိုင်က ကိုရှိန်သတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ မိဘတွေက ဘာအလုပ်အကိုင်လုပ်လဲ”

“တောင်ယာသမားတွေပါပဲ”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ လူရည်သန့်တယ်၊ ချမ်းသာတဲ့ မျိုးရိုးကဆင်းသက်လာပုံပဲ”

“ကိုကိုနောင်က တော်တော်စပ်စုတာပဲနော်”

“မင်းနဲ့ ဟိုအဒေါ်ကြီးက ဆွေမျိုးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“လုံးဝမတူဘူး။ အသွေးအမွေးက တခြားစီပဲ”

“ကြီးကြီးပုက အမေ့ဘက်ကတော်တာပါ”

“အမေ့ဘက်ကရော”

“အမေ့ဘက်က ဆွေမျိုးတွေကို မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ ငွေဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်မောက်တဲ့ အမေ့အမျိုးတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

လွှတ်ခနဲပြောလိုက်ပြီးမှ အင်ကြင်းခိုင်က အရှိန်သတ်လိုက်သည်။

“ဪ...မင်းတို့ အမေအမျိုးက သူဌေးတွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီအကြောင်းတွေမမေးပါနဲ့ ၊ အမေ့အမျိုးအကြောင်း မဆွေးနွေးချင်ပါဘူး”

အင်ကြင်းခိုင်က ပြောပြောဆိုဆို ကုလားထိုင်မှ ထသည် ။

“ကြီးကြီးပုကို သွားကြည့်မလို့ ”

“ထမင်းစားပြီးမှ သွားပါ၊ သူအိပ်တုန်းနေမှာ ပါ”

သည် အချိန်မှာ ပဲ ဒေါသုံက ထမင်းပွဲပြင်ပြီးကြောင်း လာပြော၍ ထမင်းစားခန်းသို့ လိုက်ခဲ့ကြသည် ။

“ထိုင်ပါ အင်ကြင်းခိုင်”

ဟင်းကောင်းဟင်းလျာများ နှင့် ပြည့်စုံနေသော ထမင်းစားပွဲကို အင်ကြင်းခိုင်က ကြည့်လိုက်သည် ။ သည် လိုထမင်းဝိုင်းမျိုး တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မစားဖူး။

“စားနော် အားမနာနဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အရသာထူးလှသော ဟင်းလျာများကို အင်ကြင်းခိုင်က လျှာတွေ့မိလှသည် ။

“ဟင်းတွေက ကောင်းလိုက်တာ”

စိတ်ထဲက ထိုသို့ရေရွတ်ပြီး ထမင်းကိုဣန္ဒြေရရ စားနေသည် ။

“ဟင်းတွေထည့်စားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်နှေးနေသော သူမရဲ့ ပန်းကန်ထဲသို့ ကိုကိုနောင်က ဟင်းတွေကိုခပ်ထည့်ပေးနေသည် ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဖူးဖူးလှလှ သည် မိန်းကလေးအပေါ် သူစေတနာတွေပိုနေမိသည် ။

လျှာမြက်လှသဖြင့် ဟင်းကောင်းဟင်းလျာများကို အင်ကြင်းခိုင်က
ဣန္ဒြေရရ အားပါးတရစားလိုက်သည်။ ။

စားသောက်ပြီး သီးနှံအချို့ပွဲများ နှင့် တည်ခင်းဧည့်ခံပြန်သည်။ ။

“ခုမှ ပဲ သူဌေးတွေရဲ့ နေထိုင်စားသောက်ပုံကို အတွင်းကျကျသိရ
တော့တယ်”

“မေမေရဲ့ မိသားစုကလည်း ဒီလိုပဲနေထိုင်စားသောက်ကြမှာ ပဲ”

သဘောသီးစိတ်လေးကို ခက်ရင်းခွနှင့်ထိုးယူလိုက်ရင်း အင်ကြင်းခိုင်
ငံတွေးမိ၍ မျက်နှာလေးတွေဝေသွားသည်။ ။

“စားလေ အင်ကြင်းခိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်သုံက ဒေါ်ပုမအတွက် မြူစွပ်ပြုတ်သွားကျွေးပြီး
ပန်းကန်လွတ်ပြန်ယူခဲ့သည်။ ။

“အင်ကြင်းကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“နေပါဦး မင်းနဲ့ စကားပြောချင်သေးတယ်”

“ကြီးကြီးပုနိုးနေပြီ၊ အင်ကြင်းသွားတော့မယ်နော်”

ကိုကိုနောင်တားသည့်ကြားထဲက အင်ကြင်းခိုင်က ကိုကိုနောင်ရဲ့ အ
ပါးမှ ပြေးထွက်လာသည်။ ။

အခန်း (၄)

အင်ကြင်းခိုင်က သူမတို့ နေရသော အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်စဉ် ခုတင် ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ဒေါ်ပုမကိုတွေ့ရသည်။ ။

“ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ အင်ကြင်း”

မျက်နှာကြီးထန်ထန်နှင့် ဒေါ်ပုမက မကြည်မလင်မေးသည်

“ဟိုမှာ ထမင်းသွားစားတာလေ”

“ညည်းတစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ ထွက်စားရတာလဲ၊ အခန်းထဲမှာ စားရောပေါ့”

“ကြီးကြီးပုကလည်း ကောင်းမလား၊ အိမ်ရှင်ကခေါ်တော့ သွားစားရ တာပေါ့”

“ငါနေမကောင်းနေတာကို အကြောင်းပြပြီး ညည်းဒီအခန်းထဲယူစား လို့ ရသားပဲ၊ ညည်းစပ်စုချင်တာနဲ့ တမင်ထွက်စားတာ မသိဘူးများမှတ် နေလား”

“အဲလိုသူဌေးတွေကို ညည်းကြောက်ရကောင်းမှန်းမသိသေးဘူးလား ၊ ညည်းအမေမသေခင်က တဖွဖွပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ မေ့လိုက်ပြီလား”

“အမယ်လေး တော်ပါတော့ ကြီးကြီးပုရယ်၊ နားပူလို့ သေတော့မယ် ”

မြည်တွန်တောက်တီးနေသော ဒေါ်ပုမကိုစိတ်မရှည်တော့၍ အင်ကြ

င်းခိုင်က နှုတ်လှန်ထိုးလိုက်သည်။ ။

“လူကြီးကိုပြန်ပြောဖို့ ပဲ သိတယ်၊ ညည်းအမေလို ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ငါကစေတနာနဲ့ သတိပေးနေတာ...ဟဲ့...”

“ရန်ကုန်မှာ တော့ မနေရသေးဘူး၊ ငါ့ကိုကာပြန်ချင်နေပြီ၊ မွေးရကျိုးနပ်ပါ့တော်”

ဒေါ်ပုမကပြောရင်းနှင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုပြန်သည်။ ။ ဒေါ်ပုမဝမ်းနည်းသွားသည် ကိုတွေ့ရပြီး အင်ကြင်းခိုင်းက စိတ်မကောင်းပါ။

“ကြီးကြီးပုရယ် အဲလိုမငိုပါနဲ့၊ အင်ကြင်းစိတ်မကောင်းဘူး”

“ညည်းဘာပြုလို့ နှုတ်လှန်ထိုးသေးလဲ”

ဒေါ်ပုမက ကလေးဆန်ဆန်ပြန်၍ ရန်ထောင်သည်။ ။

“အင်ကြင်းမှားပါတယ်၊ နောင်ကိုကြီးကြီးပုကို ပြန်မပြောတော့ပါဘူး”

အင်ကြင်းခိုင်က လေပြည်လေးထိုးပြီး ချောတော့မှ ဒေါ်ပုမက စိတ်ဆိုးပြေသည်။ ။

“ကြီးကြီးပု”

“ဘာလဲ”

“မေမေ့အမျိုးတွေကို သိလားဟင်”

“မသိပါဘူးတော် ညည်းအမေကိုယ်တိုင်က အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတော့ ကျုပ်က ဘယ်လိုသိမှာလဲ”

“မေမေ့အမျိုးတွေ ဘယ်မှာ လဲဆိုတာ သိချင်လိုက်တာ”

“ဘာလဲ၊ သိတော့ ညည်းကသွားပြီး ဆက်သွယ်မလို့ လား”

“မဆက်သွယ်ပါဘူး၊ သူတို့ က ဒီအိမ်ကသူဌေးတွေလိုပဲ နေကြထိုင်ကြသလားလို့ ပါ”

“သူဌေးတွေပဲ သူဌေးလိုနေထိုင်စားသောက်ကြမှာ ပေါ့”

အင်ကြင်းခိုင်က တွေတွေငေးငေးလေးဖြစ်နေသည် ။ မမြင်ဖူးသော ဆွေမျိုးများ နှင့်မပတ်သက်ချင်သော်လည်း သူတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို တာကိုတော့ သိချင်နေသည် ။

“ငါတို့ မနက်စောစော ဒီကနေထွက်ကြရအောင်လား”

“ကြီးကြီးပုက ကားစီးနိုင်လို့ လား”

“မစီးနိုင်လည်း ရအောင်စီးရမှာ ပဲ၊ ဆေးရုံမှာ မမတင်ရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုနေမှန်းမသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ညည်းသဘောကရော”

“အင်ကြင်းလည်း မမချောစုဆီရောက်ချင်လှပါပြီ”

“အေးလေ၊ ဒါဆို မနက်စောစောထွက်ကြရအောင်”

“ကိုကိုနောင်ကပြောတယ်၊
တစ်ရက်နှစ်ရက်နားရဦးမှာ တဲ့ ”

ကြီးကြီးပုက

“မနားတော့ပါဘူးအေ”

“သူက အတင်းတားနေရင် အားနာစရာကြီး”

“တားလို့ မရအောင် သူမနီးခင် ထွက်သွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါ့မလား ကြီးကြီးရယ်”

“အို နောင်သူတို့ နဲ့ ပတ်သက်စရာ၊ တွေ့စရာဘာအကြောင်းမှ မရှိတာ။ မကောင်းလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘာလဲညည်းက ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရတာ အရသာတွေ့နေပြီလား”

“ပြောရော့မယ်ကြီးကြီးပုရယ်၊ မေမေအတွက် ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းမျိုးကို အင်ကြင်းစိတ်နာနေဆဲပါ”

“ဟိုကောင်နှစ်ယောက်လုံး ညည်းကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်က သိပ်ရဲတင်းလွန်းတယ်၊ သူတို့ နဲ့ ကြာကြာမပတ်သက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ ညည်းလည်း အနေအထိုင်ဆင်ခြင်”

“အင်ကြင်းဘာတွေလုပ်နေလို့ လဲ ကြီးကြီးပုက အသားလွတ်ဆူနေတာပဲ”

“ညည်းလေး ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ စေတနာနဲ့ ပြောနေတာအေ့”

“ကဲ ကြီးကြီးပု မအိပ်သေးဘူးလား၊ အင်ကြင်းအိပ်တော့မယ်”

ပူညံပူညံလုပ်သော ဒေါ်ပုမရဲ့ စကားတွေ နားထဲသို့ နောက်ထပ်လိုမ့် မဝင်ခင်မှာ အင်ကြင်းခိုင်က အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်သည် ။

ဗိုက်ထဲမှာ အဆီအဆီမ့်တွေ ပြည့်နေသည် ကတစ်ကြောင်း။ ခရီးပန်းသည် ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ခေါင်းနှင့်ခေါင်းအုံးထိပြီး မကြာခင်မှာ ပဲ တရှူးရှူးနှင့်အိပ်ပျော်သွားသည် ။

“ကြည့်ပါလား၊ အပူအပင်ကိုမရှိဘူး၊ ဒီကလေးမနဲ့ တော့ ခက်တယ်”

နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသော အင်ကြင်းခိုင်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ပုမက သူ့ဝဝသီအတိုင်း အပြစ်တင်လိုက်ပါသေးသည် ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ပုမက အိ

ပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်သည်။ ။

“မမတင်ရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုနေလဲမသိဘူး”

ဆေးရုံတက်နေရသော အစ်မဝမ်းကွဲထံသို့ စိတ်ကရောက်သွားပြန်သည်။ ။ ဟိုတွေးသည် တွေးနှင့် ဒေါ်ပုမက တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ပါ။

နံနက်စောစောထရမှာ မို့ အိပ်ပျော်အောင်ကြိုးစားလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်ပုမက ညကညဉ့်နက်မှ အိပ်သော်လည်း နံနက်စောစောအိပ်ရာကနိုးသည်။ ။ နိုးနိုးချင်း လူးလဲထသည်။ ။ ပြီးတော့ အင်ကြင်းခိုင်ကိုသွားနှိုးသည်။ ။

“ဟဲ့...အင်ကြင်းထတော့လေ”

“အင်း...ဘာလို့ အစောကြီးထရမှာ လဲ”

အပျင်းထူနေသော အင်ကြင်းခိုင်က အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြန်မေးသည်

။

“ဟဲ့ ရန်ကုန်သွားမှာ လေ ထတော့”

ဒေါ်ပုမရဲ့ အသံ ခတ်ဆတ်ဆတ်ကြောင့် အင်ကြင်းခိုင်က မျက်လုံးတွေကိုပွတ်ထပြီး မထချင်ထချင်နှင့် ထသည်။ ။

“မျက်နှာမြန်မြန်သစ်၊ လေးနာရီထိုးနေပြီ”

ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီး၊ အင်ကြင်းခိုင်က သနပ်ခါးပင်လူးလိုက်ပါသေးသည်။ ။

“မြန်မြန်လုပ်”

“လုပ်နေပါတယ် ကြီးကြီးပုရယ်၊ ဒီအချိန် ဟိုလူတွေမနီးသေးပါဘူး”

“လျှာရှည်မနေနဲ့ ၊ အဝတ်အစားတွေ မြန်မြန်ထည့်လိုက်”

အိတ်အနွမ်းလေးထဲသို့ ဝတ်ပြီးသားအဝတ်အစားများ သေချာစွာထည့်လိုက်သည် ။

“ကဲ...လာသွားစို့”

အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည် ။ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ အင်ကြင်းခိုင်က သွားအကြည့် မီးလင်းနေသည် ။

“ကြီးကြီးပု ဒေါ်သုံနိုးနေပြီ”

“နိုးနိုးအေ၊ ကျုပ်တို့ တိတ်တိတ်လေး ထွက်သွားမယ်”

“မဟုတ်တာကြီးကြီးရယ်၊ ဒေါ်သုံကိုတော့ နှုတ်ဆက်သင့်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်နှုတ်ဆက်အေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်သုံထံသို့ အင်ကြင်းခိုင်က တိုးကပ်သွားသည် ။

“ဟင်...မိန်းကလေးတို့ အစောကြီးနိုးနေပါလား”

“အင်ကြင်းတို့ သွားတော့မလို့ ၊ ဒေါ်သုံကိုနှုတ်ဆက်တာ”

“အစောကြီးပါလားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးနေလို့ စောစောပဲထွက်တော့မယ်”

“ကိုနောင်နိုးအောင် မစောင့်တော့ဘူးလား”

“မစောင့်တော့ဘူး ဒေါ်ဒေါ်သုံရယ်”

“ဒါဆို တစ်ခုခုစားသောက်သွားကြပါဦး”

“နေပါစေ ကျွန်မတို့ အချိန်မရလို့ ပါ”

ကြီးကြီးပုက ဝင်ပြီးငြင်းဆန်လိုက်သည် ။ ဒေါ်သုံက ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်သော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို နားမလည်စွာကြည့်နေသည် ။

“အင်ကြင်းတို့ ကို ကျွေးမွေးပြုစုတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်သုံ”

“ရပါတယ်ကွယ်”

“အင်ကြင်းတို့ ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ဒေါ်သုံကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သီရိမြိုင်ခြံကြီးထဲကနေ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ အင်ကြင်းခိုင်စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုနောင်ကို နှုတ်ဆက်ကျေးဇူးတင်စကား မပြောခဲ့ရ၍ စိတ်မကောင်းပါ။

“ငါတို့ လုပ်ပုံက ရိုင်းတယ်၊ ခက်တာကကြီးကြီးပုပဲ ဘာမှ လူမှုရေး နားမလည်ဘူး”

ဒေါ်ပုမက စိတ်ထဲကပဲ မကျေနပ်စွာပြောလိုက်သည် ။ ကားဂိတ်ကိုစုံစမ်းမေးမြန်းပြီး လျှောက်ခဲ့ကြသည် ။ လိုင်းကားလေးတစ်စီးပေါ်သို့ တူအရီးနှစ်ယောက် ထိုင်မိကြပါပြီ။

“ကြီးကြီးပု ဟိုမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် ဝယ်စားကြရအောင်လား”

“အေး”

ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ဆယ်ဖိုးဝယ်ကာ နှစ်ယောက်သားစားလိုက်ကြသည် ။ မကြာခင်မှာ ပဲ

လိုင်းကားက လူပြည့်ပြီမို့ ထွက်လာသည်။ ။

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတွေ မြောင့်ဖြူးနေ၍ ကားကသုတ်သုတ်နှင့် သဖြင့် တစ်နာရီကျော်ကျော်နှင့် ရန်ကုန်သို့ရောက်သည်။ ။

“ဒီကားက ရန်ကုန်ဘယ်အထိသွားမှာ လဲ”

“အဝေးပြေးဂိတ်အထိလေ”

“ဟုတ်လား”

“အဒေါ်တို့ က ဘယ်သွားမှာ လဲ”

“လှိုင်မြင့်မိုရ်အိမ်ရာစခန်းဆီကိုပါ”

“ကျွန်တော်တို့ က ကြည့်မြင်တိုင်ထိသွားမှာ ဆိုတော့ ပြည်လမ်းကဖြတ်မှာ ကန်လမ်းထိပ်မှာ ရပ်ပေးမယ် အဒေါ်တို့ ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်သွားရုံပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ရောက်တော့မှာ နော် အဒေါ်ကြီး ပြင်ထားတော့”

“အေးပါကွယ်”

လိုင်းကားက အင်းလျားလမ်းထောင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိသော ကန်လမ်းထိပ်တွင် ရပ်ပေးသည်။ ။

“အဒေါ်ကြီး ဒီလမ်းအတိုင်းသွား အဲဒီမှာ တိုက်တွေအများကြီးတွေ့ လိမ့်မယ်”

“အေးကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါ်ပုမနှင့်အင်ကြင်းခိုင်က

လမ်းထဲသို့ခပ်သုတ်သုတ်လေးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ကန်ထရိုက်တိုက်ကြီးများ ဆီသို့ရောက် လာပြီး တိုက်နံပါတ်နှင့်အခန်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည်။

“အမယ်လေးတော် သုံးထပ်ကြီးကို တက်ရဦးမှာ ပါလား”

“မမချောစုဆီရောက်နေပြီပဲ အင်ကြင်းဘာသာ အပေါ်တက်သွားတော့မယ် ကြီးကြီးပုဆေးရုံကိုသွားချင်ရင် သွားနှင့်လေ”

“အေး...မမတင်အတွက် ငါသိပ်စိတ်ပူနေတယ်၊ အခုပဲလိုက်သွားလိုက်မယ်”

ကြီးကြီးတင်က ခုနှစ်ရှစ်အဆောင်မှာ နော်

“အေးပါ ငါသိပါတယ်”

ဒေါ်ကြီးပု အစ်မကိုတွေ့ချင်သောဆန္ဒဇောဖြင့် တိုက်ပေါ်ပင်မတက်တော့ဘဲ အင်ကြင်းခိုင်ကိုထားပြီး ထွက်သွားသည်။

အခန်း (၅)

ကိုကိုနောင်က ခြောက်နာရီခွဲလောက်မှ အိပ်ရာကနိုးပြီး မျက်နှာသစ်ပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ထွက်လာသည်။ ။

“ဟော..ကိုနောင်နိုးပြီကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သုံ ဒီနေ့အိပ်ရတာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“ကိုနောင်ရဲ့ ဧည့်သည် နှစ်ယောက်ပြန်သွားပြီးနော်၊ ကိုနောင်ကို နှုတ်ဆက်သွားပါတယ်တဲ့ ”

“ဗျာ ပြန်သွားပြီဟုတ်လား”

ကိုကိုနောင်က တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဘာလို့ ကျွန်တော်နီးတဲ့ အထိ မစောင့်ကြတာလဲ”

“ရန်ကုန်ကို အရေးတကြီးသွားစရာရှိလို့ တဲ့ ”

“တကယ်ဆို အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သွားသင့်တာပေါ့”

ကိုကိုနောင်က ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲမကျေနပ်စိတ်ဖြစ်သွားသည်။ ။ အင်ကြင်းခိုင်ရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ယောင်ခံစားမိပြီး မတွေ့ရတော့ဘူဆိုသောအသိကြောင့် ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်သွားသည်။ ။

“သူတို့ နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ပြီးတော့ အင်ကြင်းခိုင်က တစ်ခုခုကိုလျှို့ဝှက်နေသလိုပဲ၊ သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“အင်ကြင်းခိုင်နဲ့ ဒီတစ်သက်ပြန်ပြီးဆုံပါတော့မလား”

အင်ကြင်းခိုင်နှင့် မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုသောအသိက သူ့ရင်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစေလိုက်သည်။ ။

“ဘာအဆင့်အတန်းမှ မရှိတဲ့ ဒီတောသူမလေးကြောင့် ငါဘာကြောင့်ခံစားရတာလဲ”

“အင်ကြင်းခိုင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်သွေးတစ်မွေးနဲ့ တကယ့်တောသူမလေးမှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကိုလျှို့ဝှက်နေသလိုပဲ”

“ဘာဝိုင်နေတာလဲ ကိုနောင် ကော်ဖီတွေအေးကုန်မယ်၊ သောက်လေ”

ဒေါ်သုံကပြောလိုက်မှ သူ့ရှေ့ကကော်ဖီကို သတိရသွားသည်။ ။ ကော်ဖီသောက်မုန့်စားပြီး ဒေါ်သုံကိုပြောလိုက်သည်။ ။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ချက်ချင်းကြီးပါလား”

“ညီညီကို စိတ်မချလို့ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပဲခူးနှင့်ရန်ကုန်ကို သည် လိုကူးသန်းသွားလာနေသည် မှာ အထူးအဆန်းမဟုတ်၍ ဒေါ်သုံကမမေးတော့ပါ။ ကိုကိုနောင်က သူ့အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်တွေကို အိတ်တစ်လုံးထဲပစ်ထည့်ပြီး အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ရန်ကုန်သို့ထွက်လာရခြင်းမှာ ညီညီနောင်နှင့်တွေ့ရန်အပြင် အင်ကြ

င်းခိုင်နှင့်များ တွေ့ဆုံလေမလားဆိုသော မျှော်လင့်ချက်နှင့်ပါ။

အင်ကြင်းခိုင်က ကန်ထရိုက်တိုက်ရဲ့ သုံးထပ်ဆီသို့တက်သွားသည် ။
ချောစုမေပေးထားသော လိပ်စာအတိုင်း အခန်းတံခါးဝရှေ့မှာ ရပ်လိုက်
သည် ။

တံခါးကို အားပါးတရခေါက်တော့မည့်လက်သည် သော့ခတ်ထားသ
ည် ကိုတွေ့ပြီး တန့်သွားသည် ။

“ဟင်...တံခါးကြီးသော့ခတ်ထားပါလား”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် တံခါးရွက်ကိုကျောမှီပြီး ထိုင်ချလိုက်သည် ။

“မမချောစုကားရိုက်သွားနေလားမသိဘူး၊ နယ်တွေဘာတွေ ထွက်
နေတယ်ဆိုရင် ပြဿနာပဲ...”

“အဲဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟိုတစ်လောက ငါတို့ ဆီလာတုန်းက ရုပ်ရှင်
လောကက သူ့အပြီးအပိုင်ထွက်လိုက်ပြီလို့ ပြောတာပဲ...”

“ဒုက္ခပဲမမချောစု ဘယ်ကိုသွားနေတာပါလိမ့်၊ ဘုရားသိကြားမလို့ ဒီ
နားဟိုနားသွားတာဖြစ်ပြီး မြန်မြန်ပြန်လာပါစေ”

အခန်းရှေ့တံခါးမှာ ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်းရောက်တတ်ရာရာ
တွေးနေသည် ။ တစ်နာရီကျော်ကျော် ထိုင်စောင့်သည် အထိ ချောစုမေ
က ပြန်မရောက်လာပါ။

တစ်ဖက်ခန်းမှ တံခါးရွက်က ရုတ်တရက်ပွင့်လာ၏။ ထိုင်နေရာက
နေထလိုက်သည် ။ အခန်းကထွက်လာသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ အားတက်သွားသည် ။

“အဒေါ် ဒီအခန်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးချောစုစုမေ ဘယ်သွားလဲဟင်”

“ချောစုစုမေ ဒီမှာ မနေတော့ဘူး”

“ရှင်”

အဒေါ်ကြီးကပြောဆိုပြီး လှေကားမှ ဆင်းရန် လှေကားဆီသို့လှမ်းသွားသည်။ ။

“အဒေါ် နေ...နေပါဦး”

“ဘာလဲကွယ်”

“ချောစုစုမေ ဘယ်တုန်းကပြောင်းသွားတာလဲဟင်”

“နှစ်ရက်သုံးရက်ရှိပြီ”

“ဘယ်ကိုပြောင်းသွားတာလဲဟင်”

“ဘယ်သိမှာ လဲကွယ်၊ အဲလိုရှုပ်ရှုပ်ယှယ်ယှက် မိန်းမမျိုးကို အဒေါ်တို့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

အဒေါ်ကြီးက မျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့်ပြောပြီး လှည့်ဆင်းသွားသည်။ ။ အင်ကြင်းခိုင်က အော်ငိုချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။

“မမချောစုကို ကြိုတင်အကြောင်းမကြားဘဲ ထွက်လာခဲ့တာ ငါ့အမှားပဲ...”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်ကိုလိုက်ရှာရမှန်းမသိဘူး၊ ကြီးကြီးပုနောက်ကိုပဲ လိုက်သွားရင်ကောင်းမယ်”

လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံငါးဆယ်တော့ရှိ၏။ ထိုပိုက်ဆံငါးဆယ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

“ကားဂိတ်သွားပြီး
မေးမြန်းစီးရမှာပဲ”

ဆေးရုံကြီးကိုရောက်မယ့်ကားကို

ချောစုမေကိုရှာမတွေ့လျှင် ဒေါ်ပုမဆီပြန်ရမည်။ ပြီးလျှင် သာစည်
ကိုပြန်ရပေဦးတော့မည်။ ချောစုမေနှင့်သာမဆုံစည်းလျှင် လာရင်းရည်
ရွယ်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံးပေတော့သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့ ကားမှတ်တိုင်ကိုရှာဖွေပြီး မှတ်တိုင်ဆီ
သို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားဆက်ပြတ်နေသလို ကားမှတ်တိုင်မှာ ခရီး
သည်တွေရှားနေသည်။ အင်ကြင်းခိုင်က လူအုပ်ထဲသို့မသွားဘဲ ဘေးမှ
ခပ်ခွာခွာလေးရပ်နေသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအချိန်မှာ မောင်မောင်ကြီးက မှတ်တိုင်နား
ကဖြတ်သွားစဉ် အင်ကြင်းခိုင်ကိုတွေ့ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်...သူ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေပါလိမ့်”

ကိုကိုနောင်တို့ အိမ်တွင် တွေ့ခဲ့ပြီးကတည်းက အင်ကြင်းခိုင်ရဲ့ အ
လှကိုသူမှတ်မှတ်သားသားရှိခဲ့သည်။ ဘေးကားနောက်ကားများကို မှန်
မှ တစ်ဆင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အင်ကြင်းခိုင်ရှိရာသို့ နောက်ကြောင်းပြန်လျှောက်
ခဲ့သည်။

“ဟိတ်...မင်း ကိုကိုနောင်ရဲ့ ကောင်မလေးမဟုတ်လား”

အင်ကြင်းခိုင်က မောင်မောင်ကြီးရဲ့ အသံကိုကြားပြီး
လှမ်းကြည့်ရင်း တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

“ကိုကိုနောင်ရဲ့ ကောင်မလေးမဟုတ်ပါဘူး”

အလိုမကျဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာလေးမှုန်အစ်အစ်နှင့် ပြန်ဖြေသည်။ ။

“ကိုကိုနောင်ရဲ့ ဧည့်သည် လို့ ပြောတာပါကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းရန်ကုန်ဘာ လာလုပ်တာလဲ”

မောင်မောင်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရပြီး ချောစုမေရဲ့ သတင်းကို ရနိုင်သည် လို့ ထင်ပြီး အင်ကြင်းခိုင်အားတက်သွားသည်။ ။

“ရှင်နဲ့ ချောစုမေနဲ့ သိလား”

“သိပ်သိတာပေါ့”

“ဒါဆိုခု ဘယ်ပြောင်းသွားတာလဲဟင်”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကချောစုမေဆီသွားပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလုပ်ဖို့ အကူအညီသွားတောင်းမလို့ လား”

မောင်မောင်ကြီးက ပြုံးပြီးမျက်နှာနှင့် ကြည့်ပြီးမေးသည် ။
အင်ကြင်းခိုင်က ချက်ချင်းငြင်းသည်။ ။

“ဘယ်ကလာဟုတ်မှာ လဲ အင်ကြင်းက မချောစုရဲ့ မိတ်ဆွေ”

“ဪ...နာမည်က အင်ကြင်းလား”

“အင်ကြင်းခိုင်ပါ”

“ကိုယ့်နာမည် မောင်မောင်ကြီးဆိုတာ သိပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမချောစု ဒီအိမ်ကပြောင်းသွားတာ ရှင်သိလား”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ ညီညီနောင်ကို မနွေကပဲ အဲဒီအိမ်မှာ သွားတွေ့ရသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သူ့လိပ်စာလေးပေးပါလားရှင်”

“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အင်ကြင်းဘာသာသွားပျံ့မယ်”

“အပန်းမကြီးပါဘူးကွာ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

မောင်မောင်ကြီးနှင့်မပတ်သက်ချင်သော်လည်း ချောစုမေရဲ့ အိမ်ကို မသိ၍ သိသောမောင်မောင်ကြီးနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ။ ကားဆီသို့ မောင်မောင်ကြီးကခေါ်ခဲ့သည်။ ။ ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေး၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ။

“ချောစုမေက ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်”

“စမ်းချောင်းမှာ နေတာလေ”

မောင်မောင်ကြီးက ချောစုမေရဲ့ အိမ်လိပ်စာကိုပြောသည် အင်ကြင်းခိုင်က အသေအချာစိတ်ထဲက မှတ်သားထားလိုက်သည်။ ။

မောင်မောင်ကြီးက ကားကိုသွက်လက်စွာမောင်းလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကားကိုစံရိပ်ငြိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကွေ့လိုက်သည်။ ။ ရန်ကုန်လမ်းတွေကို မကျွမ်းကျင်သော အင်ကြင်းခိုင်က မောင်မောင်ကြီးခေါ်ဆောင်သည့် နောက်သို့ ပါလာသည်။ ။

ကျယ်ဝင်းခြင်းမရှိသော ခြံတစ်ခြံတွင် မောင်မောင်ကြီးက ကားကို မောင်းဝင်သည်။ ။ တိုက်ပုလေးတစ်လုံးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ။

“ဆင်းပါဦး အင်ကြင်း”

“ဒါမမချောစုအိမ် မဟုတ်ဘူး လား”

စိတ်ထဲကထင်၍ အင်ကြင်းခိုင်းကမေးသည်။ ။

“ဒါကိုယ့်အိမ်ပါ”

“အင်ကြင်းကို မမချောစုဆီပို့ပေးမှာ ဆို”

“ပို့ပေးမှာ ပါ၊ ကြုံတုန်းကိုယ့်အိမ်ကို ခဏဝင်ပါဦး”

“အချိန်မရလို့ မဝင်တော့ပါဘူး။ နောက်မှ ပဲ လာလည်တော့မယ်”

“ငါးမိနစ်ဆယ်မိလောက်တောင် မဆင်းနိုင်တော့ဘူးလား”

မောင်မောင်ကြီးက ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထပ်ခေါ်ပြန်သည် ။

“ခဏလောက်ဆင်းပါကွာ၊ တစ်ခုခုကျွေးချင်လို့ ”

“တော်ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မမစားနိုင်တော့လို့ ပါ”

“အသာတကြည်ခေါ်မရရင် အတင်းခေါ်ရမှာ ပဲ”

“ဟင်”

မောင်မောင်ကြီးက အင်ကြင်းခိုင်းရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်ကနေ အတင်းဆွဲခေါ်သည် ။

“အို...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“အိမ်ထဲခေါ်နေတာလေ”

မောင်မောင်ကြီးရဲ့ အကြည့်နှင့် အပြောအဆိုကြောင့် အင်ကြင်းခိုင်ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထပြီး တုန်လှုပ်သွားသည် ။ မောင်မောင်ကြီးသည် သူ့ကိုအန္တရာယ်တစ်ခုခုပေးမည်ဆိုတာသိလိုက်သည် ။

မောင်မောင်ကြီးရဲ့ လက်ကလွတ်အောင် ပြေးရမည်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း ကြီးသဘောပေါက်သွားသည် ။ မောင်မောင်ကြီးဆွဲချ၍ ကားအောက်သို့ရောက်သွားသည် ။ လက်တစ်ဖက်က သူမရဲ့ အိတ်ကို ဆွဲလျှ

ကံသားပါလာသည်။ ။

အင်ကြင်းခိုင်က လက်ထဲကအိတ်နှင့် မောင်မောင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။ ။

“အား”

ရုတ်တရက်နာကျင်သွားပြီး မောင်မောင်ကြီးရဲ့ ဆွဲထားသော လက် တစ်ဖက်ပါ လွတ်သွားသည်။ ။ ရရှိသောအခွင့်အရေးကို အင်ကြင်းခိုင်က ကောင်းကောင်း ကြီးအသုံးချလိုက်သည်။ ။ တစ်ဟု နှံ့ထိုးပင် ထိုခြံထဲမှ ပြေးထွက်လိုက်သည်။ ။ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ရှိနေ၍ အားတက်သွားသည်။ ။

မောင်မောင်ကြီးက လမ်းပေါ်သို့ရောက်သွားသော အင်ကြင်းခိုင်ရဲ့ နောက်သို့ ပြေးမလိုက်ရဲတော့ပါ။ စာရခါနီးမှ ပါးစပ်နားရောက်ပြီး ပြုတ်ကျသွားသည့်အဖြစ်မျိုးပါလား။ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အံ့ကိုသာကြိတ်လိုက်သည်။ ။

အင်ကြင်းခိုင်က တွေ့မြင်နေရသောကားဂိတ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ။ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို ချောစုမေဆီသွားရမည့် ခရီးလမ်းကြောင်းကို မေးမြန်းသည်။ ။ ထိုအဒေါ်ကြီးက အသေအချာပင် လမ်းညွှန်ပေးသည်။ ။ စီးရမည့်ကားကိုလည်း ပြောသည်။ ။

အဒေါ်ကြီးပြောလိုက်သည့်အတိုင်း လိုင်းကားစီးပြီး စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ မြောင်းမြလမ်းသို့ အင်ကြင်းခိုင်က ချောချောမွေ့မွေ့ရောက်လာသည်။ ။ အိမ်နံပါတ်တွေကကြည့်ရင်း ရှာဖွေရင်းနှင့် ချောစုမေရဲ့ အိမ်နံပါတ်ကိုတွေ့လိုက်သည်။ ။ အင်ကြင်းခိုင်က အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ပိတ်ထားသောခြံတံခါးရှေ့မှ ခြေစုံရပ်ပြီး၊ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ။

အသက်လေးဆယ်ကျော် မိန်းမကြီးတစ်ဦးထွက်လာသည်။ တစ်ခါ
မျှသည် အိမ်သို့မလာဖူး၍ မတွေ့ဖူးသဖြင့် ခြံတံခါးကိုဖွင့်မပေးသေးဘဲ၊
အထဲမှ လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ”

“မမချောစုရှိလားဟင်”

“ရှိတယ်”

“သူ့ကိုသွားပြောပေးပါနော်၊ အင်ကြင်းခိုင်ရောက်နေတယ်လို့ ”

“အင်း”

အဒေါ်ကြီးက ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည် ။ ချောစုမေက
ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသော ချောစုမေကိုပြောသည်။

“မမလေး အိမ်ရှေ့မှာ အင်ကြင်းခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရောက်နေတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

ချောစုမေက လွန်စွာအံ့သြသွားသည်။

“မြန်မြန်သွားခေါ်ခဲ့ပါ ဒေါ်စိန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်စိန်က ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ထွက် လာပြီး ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်

။

“ဝင်ပါ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မမလေးရှိပါတယ်”

အင်ကြင်းခိုင်က ဒေါ်စိန်နောက်ပါးကနေ ဧည့်ခန်းဆီသို့ လိုက်လာ

သည်။ လှေကားထိပ်က ချောစုမေက အသင့်ကြိုနေသည်။

“ဟယ် အင်ကြင်းရယ်၊ တစ်ယောက်တည်းလာတာလား။”

“မဟုတ်ဘူး မမချောစု ကြီးကြီးပုနဲ့ ပါ”

“ကြီးကြီးပုရော”

“အဲဒါတွေပြောပါမယ်၊ ခုအင်ကြင်းအရမ်းမောနေလို့ ရေအေးအေး တစ်ခွက်တိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါကွယ်၊ အင်ကြင်းကိုကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမချောစုရယ်၊ ကြုံခဲ့ရသမျှစုံနေတာပဲ”

“ဒေါ်စိန်ရယ် အအေးတစ်ခွက်လောက် အမြန်ဖျော်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်စိန်တိုက်သော အအေးကိုသောက်ပြီး အမောပြေတော့မှ အင်ကြင်းခိုင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အဖြစ်အပျက်တွေကို ချောစုမေအားပြောပြလိုက်သည်။
